

právním zástupcem, vykázaným řádnou plnou mocí, z rozsudku prvního soudu odvolání, které odvolací soud přijal a položil za základ svému rozhodnutí, čímž dal sám najevo, že pokládá spolek ještě za právní podmět oprávněný k procesním úkonům. Zrušiv rozsudek prvního soudu pro zmatečnost odvolací soud tudíž pochybil.

Čís. 15688.

K výkladu § 10 zák. čís. 82/20 Sb. z. a n.

O zrušení domovnického poměru výpovědi platí z předpisů §§ 560 a násl. c. ř. s. jen předpisy týkající se výpovědní lhůty a řízení o námitkách.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1936, Rv I 2723/36.)

Prv ý s o u d zrušil soudní výpověď z domovnického poměru naturálního bytu danou žalovaným, odvolací soud ji ponechal v účinnosti. D ů v o d y: Prvý soud neposoudil věc správně, má-li za to, že soudní výpověď daná žalovaným musí obsahovati náležitosti § 562 c. ř. s., t. j. mimo jiné návrh na příkaz k odevzdání najatého předmětu aneb k podání námitek proti výpovědi. Smlouva domovnická jest smlouvou služební s nárokem na bezplatný byt (arg. § 18 zák. čís. 82 a 1920), kdežto ustanovení § 562 c. ř. s. má na mysli jen smlouvy nájemní. O námitkách proti výpovědi domovnického poměru se jedná podle odst. 2 § 10 cit. zák. podle obdoby řízení nájemního, z čehož nelze vyvozovati, ježto nejde o nájemní smlouvu, pokud jde o domovnický byt, že by na poměr domovnický bylo lze použítí ustanovení civilního řádu soudního (6. části, 3. oddílu). Není proto zapotřebí, aby výpověď z bytu domovnického měla všechny náležitosti požadované ustanovením § 562 c. ř. s., když ji podle tohoto ustanovení nelze zrušiti, a postačí, vyhovuje-li výpověď náležitostem výpovědi ze smlouvy služební. Že by výpověď v tom směru nevyhovovala, žalovaní nenamítali.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně. Že smlouva domovnická je smlouvou služební, je vyjádřeno v zákoně č. 82/20 Sb. z. a n., který mluví v § 1 o »pracovním poměru domovnickém« a v §§ 8, 9 hledí k domovnickému bytu jako k části platu. Nemůže tudíž smlouva domovnická ani z části, pokud jde o domovnický byt, býti též smlouvou nájemní (Sb. n. s. 14332), na kterouž se vztahuje předpis § 562 c. ř. s. Opak nelze vyvoditi ani z doslovu § 10 zák. č. 82/20 Sb. z. a n., »že domovnický poměr může býti zrušen výpovědí na čtvrt roku předem v obvyklých lhůtách pro nájmy, nebyla-li smluvna lhůta delší, že výpověď může býti dána soudně u okresního soudu, v jehož obvodu jest byt, nebo mimosoudně a že proti výpovědi lze podati do osmi dnů námitky u okresního soudu, o nichž se jedná a rozhoduje podle obdoby

řízení ve věcech nájemních se lhůtami tam určenými.« Vždyť z tohoto předpisu sestávajícího ze dvou odstavců, z nichž první obsahuje ustanovení o výpovědi a druhý ustanovení o podání námitek a o řízení o podaných námitkách, vyplývá, že ustanovení civilního řádu soudního o řízení ve věcech nájemních platí toliko pro řízení, které bylo zahájeno o podaných námitkách proti výpovědi domovnického poměru, a že v takovém případě platí předpisy §§ 571—575 c. ř. s. nadepsané slovem »řízení«. Nelze však rozšiřovati toto ustanovení v ten smysl, že všechny předpisy o řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní (§§ 560—576 c. ř. s.) platí obdobně pro zrušení domovnického poměru, nikoliv jen předpisy o řízení o podaných námitkách. Vycházeje z tohoto právního hlediska vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí ve Sb. n. s. 14332 právní zásadu, že nelze zrušiti právní poměr v příčině užívání domovnického bytu příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujedнан na určitou dobu. Ani z důvodové zprávy k zákonu č. 82/20 Sb. z. a n. (tisk Národního shromáždění 1977 z roku 1919) nelze nic vytěžiti pro opačný názor dovolatelů. Zdůrazňují motivy, že domovnický poměr »není vlastně nájemní, nýbrž služební« a že »podle toho by vlastně i výpověď mohla býti dána«, a poukazují jen k tomu, »že část mzdy tvoří byt a že tu souvisí možnost stěhovati se s možností opatřiti si nový byt«, z čehož vyplynula nutnost »výpovědní lhůtu prodloužiti na čtvrt roku a uvést ji v souhlas s činžovními termíny, poněvadž bylo by obtížno opatřiti si byt mezi dobou«. Odůvodňuje-li důvodová zpráva těmito úvahami, »že bylo pro výpověď použito období řízení nájemního«, má zřejmě na mysli jen výpovědní lhůtu a řízení o námitkách, nikoli však též úpravu výpovědi, a takové rozšíření přičilo by se zřejmému doslovu zákona, který musí býti pro soud směrodatným. Pokud žalovaní zdůrazňují, že, má-li býti o námitkách proti výpovědi z domovnického poměru jednáno podle předpisů pro řízení ve věcech nájemních, nebylo by lze ani jednati podle těchto předpisů, ani rozhodovati, kdyby i ostatní předpisy třetího oddílu části šesté civilního řádu soudního neměly míti platnost, přezírají, že v § 10 zák. č. 82/20 Sb. z. a n. není stanoveno, že o námitkách proti výpovědi jest jednati a rozhodnouti podle řízení ve věcech nájemních, nýbrž jen podle období tohoto řízení, takže bude třeba při výpovědi z domovnického poměru přizpůsobiti řízení zvláštnostem věci totiž, že tu nejde o nájemní poměr, nýbrž o poměr služební, který nevyžaduje přísné formálnosti platící pro poměr nájemní (srov. Sb. n. s. 8244).

Čís. 15689.

Byla-li požární náhrada za zhořelé stavení, určená k jeho znovuzřízení a doplnění příslušenství, složena u soudu až po jeho znovuzřízení a poté rozvržena, řídí se oprávněnost dovolacího rekursu podle zásad řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1936, R II 482/36.)